

Első fonat

Pintér Illangó

A FENNSÍK

titka

Fonatok sorozat: Első fonat - lányok regénye

Pintér Illangó

A FENNSÍK

titka

Családi Könyvek

© Pintér Illangó, 2024.

Illusztráció: Kiss Viktória (13 éves), Guti Lilla (13 éves),
Paksi Zója (10 éves), Varga-Mátyus Dorina, Pintér Illangó
(12 éves), Pintér Jávor (9 éves), Pintér Amádé (6,5 éves) +
Pintér család saját fényképei

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Családi Könyvek

Kiadó: Pintér Zoltán

ISBN: 978-615-6758-71-2

Ajánló

Tudjátok, ez egy olyan könyv, amit egy kislány írt, felnőtt világra látással és meglepően biztos értékrenddel.

Szöszi, Blanka és Andi a három kiskamasz lány életén keresztül pillanthatunk be korunk egyik legfenyegetőbb életjelenségébe, az elmagányosodásba, a virtuális valótlanúságba való elmerülésbe. S ki tudhatná ezeket a vívódásokat a legjobban, ha nem épp egy ilyen korú leányka?

Vajon mi járhat egy családban élő, ám, de elfoglalt szülők gyermekének a fejében? Mire nem képes egy kamaszlány, csak, hogy figyelmeztesse környezetét, valami nagyon nincsen a helyén. Mennyire befolyásolják gyermekeink életét berögzött, rossz szokásaink, a divatosnak tűnő szociális média folyamatos jelenléte még a mikrokörnyezetünkben is? S van-e kiút, ebből a kilátástalannak tűnő helyzetből?

Három különböző családban élő kislány énefejlődését, tiltakozását és megélt útját járhatjuk be a könyvet olvasva. A más-más szokásokat, értékrendeket követő családok gyermekei egy gondosan felépített, elképzelt és megfogalmazott cselekmény szövevényben végül egymásra találhatnak. Mindeközben folyamatosan fejlődnek, s nyílik a szemük egy másik, biztonságot adó, szeretetet áramoltató, igaz világra. Akár a mesében, itt is csatlakoznak segítő szereplők, akik példájukkal mutatják a helyes utat, ami először talán furcsának és ódivatúnak tűnik, majd a sok megbizonyosodás adja meg a választ, a keresztény hit igaz útját.

A gyermekíró felnőtteket meghazudtoló szókinccsel, izgalmas cselekményszövésrel, kalandokkal és a végén egy igazán nem várt csavarral színezi történetét.

Hogy kinek ajánlom olvasásra? Mindenkinek. Korosztálytól függetlenül, hiszen lenyűgöző bájával, érett meglátásával és finom utalásaival mindenki számára útvezető, élvezetes olvasmány.

Én köszönöm neked, Illangó a feledhetetlen élményt, aminek részese lehettem az olvasás közben!

Tóth Szilvia – író, költő

Bevezető

Szöszsi az utca és a rét határában elgondolkodva nézte a tócsát, amire néha-néha rácsapott egyet a lábával, hogy hullámozzon megtörve a telihold tükörképét. Hirtelen visszafordult. Egy pillantást vetett a civilizációra.

Napfénytől barna arcoskáján egy könnycsepp tűnt fel, majd gördült le. Így állt ott, mint egy szobor. Aztán hevesen megpördült, majd szaladni kezdett, ahogy csak a lába bírta. Úgy érezte, repül. Arcába csapott szőke haja, széttárta kezét, futott, futott egyenesen a természet ölelésébe.

Elérte a mező végét, ahonnét búzaföld kezdődött. Levetette magát az ősz lévén kopasz földre. Torkát meghatározatlan hang hagyta el. Mosolyogva vagy búsan - maga sem tudta - nézte a csillagos eget, az azt beragyogó holdsugárral. Olyan volt ez számára, mint amikor az anya zokogó gyermekét nyugtatja.

- Sziasztok! - suttogta a leány kibontakozva az ölelő karok közül. - Sosem foglak elfelejteni titeket, de most valami más feladatom van!

Felállt s elindult vissza az utca felé határozott léptekkel.

1. fejezet Ismeretlen vizeken

K. V.

Blanka tétován lépett oda a szomszéd csengőjéhez. Bizonytalanul nyomta meg. Nem igazán tudta, van-e egyáltalán kedve ehhez a vendégséghez, ugyanis azért ment, mert az ottlakó idős néni hívta át egy kicsit megismerni, mivel alig két napja költöztek ide a szüleivel. Anya és apa egyfolytában rohant, az öccse, Marcell még kicsi volt az ilyesmihez, ezért ráesett a választás, hogy eleget tegyen a kedves asszony hívásának, aki a minap a kerítésen át kínálta őket magakészítette sütivel.

Blankának hiányzott a régi otthona. Számára nagyon szokatlan volt, hogy a ház nem csendesen áll a falu szélén, hanem autók dübörögnek el előtte iszonyú hangzavarral, és az utca sem kihalt, amikor iskolába igyekeznek, hanem nyüzsg az emberektől. Eddig mindkét itt töltött nap óriás honvágygal aludt el. Mikor látja újra képekkel teli tapétás szobáját? A kérdésre felelő erőteljes „soha” csavarta a szívét, mint hajmosás után lányok a hajukat. „Minek is költöztünk el? Teljes fölöslegesség volt! Csak úgy?!” – bosszankodott nem először, amióta eldöntötték szülei, hogy nem fognak tovább ott lakni a kedves ikerházban. Hirtelen jött ötletük volt ez, ami nem távozott el oly gyorsan, ahogy érkezett.

„Hogyan is kezdődött?” – idézte fel magában a lány. Egyik este a ház tulsó oldaláról sikolyok hallatszottak. Blanka, aki épp akkor vitte ki a kukát, felkapta a fejét. Azt látta, a szomszédok nyitott ablakán át, hogy filmet néznek, igencsak hangosan és eléggé horrorisztikusat. Megborzongott. „Mi az élvezet vajon az ilyen véres filmekben?” – gondolta.

Amikor bejött az udvarról, lakrészükben ijedt volt az egész légkör. Apja és anyja nem tudták, hogy csupán film megy a túloldalon.

– Gyilkolnak a szomszédban! – suttogta elhaló hangon az anyukája. – Te nem hallottad? Úgy aggódtunk érted! Ha szemtanú lennél, a végén még téged is eltennének láb alól! – ölelte meg megkönnyebbulen lányát.

Attól a pillanattól kezdve a felnőttek nem érezték magukat biztonságban, hiába bizonygatta Blanka, hogy csak egy tévéműsor riasztotta meg őket. Ezentúl nagy ívben kerülték a szomszédokat és minden áron el akartak minél hamarabb költözni. Ez a régimódi új ház, amit találtak, és ami egészen más hangulatot sugárzott, mint az előző otthonuk, főleg nevelőapjának tetszett. Néha Blanka úgy érezte, teljesen más az ízlése, mint neki. Lehet azért, mert nem vérbeli szülője, okoskodott magában fejét csóválva.

Most is nagyot sóhajtott erre gondolva, majd érdeklődve siklatta végig tekintetét a kerten, ahova belépni szándékozott. A narancssárga kerítés mögött, a vajszínű házikó melletti zöld gyepen tavaszi virágoskert látszott. Ragyogott a színes virágoktól, a néhány díszfa is serkent már.

A csengő berregő hangjára foltos kutya szaladt elé csaholva a kutyaházából. A lány elmélyülve szemlélte tovább az ápoltságát. Végre előjött a kedves néni is.

– Szervusz! Már vártalak! – köszöntötte az öregasszony.

– Csókolom! – szólta Blanka. – Milyen fajtájú a kutyus? – bökött a farkcsóváló állatra.

– Beagle – felelte a néni. – Bodri a neve.

A háziasszony beinvitálta a házba. A konyhán tisztán látszott, hogy a néni ragaszkodik a régies kinézetű dolgokhoz, de a modern lehetőségekkel is él. Az ablak előtt fehér csipkefüggöny lógott. Az asztal klasszikus fehér-piros kockás terítő fedte, de nem szőtt anyagból, hanem műanyagból készült, ezt Blanka egyből észrevette. A falon festmények és fényképek függtek díszítésül az egyszínű világos alapon. A fa késtartóban hiány nélkül ott álltak a kések, felette az átlátszó üvegajtájú konyhaszekrényben porcelán poharak, tányérok sorakoztak. A hűtőn és a szemközti szobába nyíló, résnyire nyitott ajtón egyszerű halrajz díszelgett. Egyáltalán nem illett a többi berendezési tárgy stílusához. Igazi műalkotásnak sem volt nevezhető, csupán egy vonalból firkantott kis vacaknak tűnt.

Blanka tekintete ott ragadt az egyik halon. „Minek rak ki ilyen képet? Ilyen túl egyszerű, mondhatni gyerekeset! Anyyira nem passzol ehhez a meghitt, szépséges konyhához. Talán az unokái rajzolhatták? Nem, az, nem lehet, akkor rajzlapon lennének, de ezek matricák. Én sokkal szebbet is tudnék készíteni” – csodálkozott magában az egyébként festeni kedvelő lány. A gondolat nem hagyta nyugodni, ezért megkérdezte a nénit:

– Miért tetszett kiragasztani ezeket a halakat? – mutatott az egyik képre.

Hangjából kihangzott, hogy furcsállja a kidolgozottság hiányát.

– Tudod, ez a keresztények jelképe – felelte az öregasszony.

A lány összeráncolt homloka jelezte, nem elégedett a válasszal.

– Mi alapján lett pont ez a jelük? – kíváncsiskodott tovább.

– Azt sajnos nem tudom megválaszolni neked – mosolygott a néni. – De, ha gondolod, mesélhetek neked a régi őskeresztényekről. Üldözték őket és katakombákban laktak, ők kezdték ezt a jelet használni.

Blankát érdekelte is a dolog, meg nem is, de képzeletét a hal szimbólum ragadta meg rendkívüli módon,

nem a vallásüldözések kora. Amikor hazaérkezett az öregasszonynál tett látogatásból, egyből megkérdezte efelől az anyukáját is. De ő sem tudott magyarázattal szolgálni. Blanka ezért úgy döntött, utána néz a dolognak az interneten.

„Biztos valami nagyon izgalmas dolog lehet, hiszen senki sem tud róla! Egy nagy titok!” – gondolta, miközben rákeresett. „Azért remélem, itt fent van!” – tette hozzá magában.

Amikor elolvasta, mit dobott fel a gép, a szája is tátva maradt a csodálkozástól. „De, de ez nem lehet igaz! Ez lehetetlen!” – hitetlenkedett. „Csak annyi, hogy az akkori görög „Jézus Krisztus az Isten Fia” szöveg kezdőbetűi összeolvasva adják ki a hal szót azon az ősi nyelven! Ilyen egyszerű!... És milyen unalmas magyarázat! Végül semmi kaland, semmi rejtély...! Csak egy nyelvi játék...” – háborodott fel. „Erre nem volt érdemes időt fecsérelni.”

Rá kellett jönnie, hogy igaz a közmondás: nem minden arany, ami fénylik. De hamarosan azt is megtanulta, az ellenkezője is igaz lehet: nem mindig közönséges a kavics, ami kopott!

Blanka másnap álmosan nyitotta ki szemét a csörgőóra hangjára. Most is, mint az előző napokon, megdöbben, hogy miért nem a képekkel tarkított falak néznek szembe vele. Helyette a még nem teljesen kipakolt dobozok sorakoztak tornyokban mindenfelé. Még nem volt lehetősége kirámolni, hiszen a kisöccsére kellett vigyáznia, hogy ne szórja szét a dolgokat, amik festékesek lehetnek, míg a felnőttek pakoltak és a tapétázással, mázolással foglalatostkodtak. Szóval, mély álmából kelve Blankának kellett egy kis idő, míg visszatért az új valóságába.

Blanka sokat tervezte, milyen is legyen az új szobája. Végül úgy döntött, hogy egy pontokból összeállított világosbarna festéket választ alapszínnek, amire majd a festményeit rakhatja ki mintának. Az üres bútorok már bent sorakoztak lakrészében: a piros íróasztal, egy polcos szekrény és a ruhatárnak való, nagy két ajtós, csupapolc és